

UĞUR ÖNVER

TÜRK HITLER

DESTEK YAYINLARI: 1789
EDEBİYAT: 399

UĞUR ÖNVER / TÜRK HİTLER

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarımı: Sedat Gösterikli
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Mesud Topal-Nursefa Üzümlü Kalender
Reklam ve Tanıtım: Selen Çavuşoğlu-Işıl Ilgıt Şimşek

Destek Yayınları: Temmuz 2023
Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-441-959-1

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Tel. (0) 212 613 30 06

UĞUR ÖNVER

TÜRK
HİTLER

Gerçek bir hikâyeden uyarlanmıştır.

*Tamamı olmasa da, kitapta anlatılanların çoğu gerçek olaylardan
esinlenilmiştir.*

Görünenin Aksine

Deponun karanlık ortamı aslında saklanmak için en uygun yerdi. Ancak Ebu Salim için amaç saklanmak değil, tam tersine savaştığı dava uğruna görünür olmaktı. Buradan sağ çıkarak eylemini tüm dünyaya duyurmak zorundaydı. Almanya'da yıllardır verdikleri mücadelede Müslümanların sesi olarak biliniyordu. Herkes onu korkusuz bir lider ve cihadın mübarek savaşçısı olarak görüyordu. Fare gibi saklanmak bu haklı davalarına ihanet olurdu.

Kadının kafasına dayadığı tabancanın soğuk kabzasını sağ eliyle sımsıkı tutarken, sol kolu da boğazına yılan gibi sarılmıştı. Kaçarı yoktu; ya oradan istediğini alarak çıkıp gidecekti ya da... Onu leş bir terörist olarak gören kâfirlerin beklediğini yaparak, kaçırdığı rehine kadının kafasına kurşunu sıkacaktı. Sonrasını düşünmek bile istemiyordu, çünkü mecbur kalırsa ne yapmak zorunda olduğunu çok iyi biliyordu. Ona öğretilen ilk kuralı uygulayacaktı: "Ölmek var dönmek yok."

Bunda da ne kadar kararlı olduğu yüzündeki ifadeden anlaşılabilirdi. Göğsü yukarıda, omuzları dik, gözleri kısık, dudakları büzülmüş, kurbanını siper almış, hızlı hızlı burnundan

nefes alıyordu. Öyle bir dopamin salgılıyordu ki, elinde olsa burnundan değil, bir köpek gibi ağzını kocaman açıp dilini çıkararak nefes alacaktı.

Merdivenleri indikten sonra sırtını dayayabileceği güvenilir bir duvar aradı. Bir yandan büyük bir dikkatle karşısındaki kadın dedektifi süzüyor, diğer yandan da göz ucuyla sola yanaşacağı betonu hissetmeye çalışıyordu. Karşısındaki düşman en fazla 1,65 boyunda, vücudunu saran dar deri ceketıyla sportif bir görüntü veriyordu. Siyah uzun saçları ve deri çizmeleriyle adeta *Matrix* filminden kopup gelmiş gibi duruyordu. Onun da elinde ince, uzun namlulu bir silah vardı. Sesi cüssesine yakışmayacak derecede sert ve kararlı çıkıyordu.

“Ebu Salim silahını at ve teslim ol! Etrafın sarıldı. Oyun bitti artık, kadını bırak gitsin!”

Kafası karışmıştı, dedektif “etrafın sarıldı” demişti ancak çevresinde kimseyi göremiyordu. O yüzden kullandığı “bırak gitsin” emir cümlesi ona anlamsız gelmişti. İki ihtimal vardı: Ya blöf yapıyordu ya da gerçekten biraz sonra özel tim içeriye girecekti. Hemen karar vermeliydi. Çünkü vücudundaki adrenalin, asansöre binip ayakuçlarından beynine doğru yola çıkmaya başlamıştı bile. Adrenalinin var olan dopaminle buluşması pek de hayra alamet olmayacaktı. Nefes alış hızlanmış, rehinenin boyuna doladığı sol kolu, onun kontrolü dışında, Parkinson’vari aşağıya yukarı doğru heyecanlı bir şekilde titremeye başlamıştı. Panik geliyorum diyordu. Bu gibi durumlarda aklına hep eğitim kamplarında kendisine öğretilenleri hatırlamaya çalışırdı. Yine öyle yaptı. En temel kuralı içinden tekrarladı. “Tehlikenin hâd safhada olduğu ve tehdit edildiğin durumlarda, tereddüt etmeden karşı tarafın hamlesine karşılık vereceksin! Blöf olup

olmadığına bakmadan!” Aldıkları terör eğitimlerinde ilk öğretilen buydu: “İşi asla şansa bırakma.” O da aynen öyle yaptı ve reste rest çekti. Hafif Arap aksanı Almancasıyla karşısındaki *Matrix* kahramanına aynı kararlılıkla cevap verdi.

“Sen onu ancak rüyada görürsün. Bu mübarek davamızda kimse önümüze çıkamaz, kimse bizi durduramaz. Allahuekber! Allahuekber!”

Tam cümlesini bitirmişti ki, birden arkadan rap rap diye gelen ayak seslerini duydu. Belli ki kadın dedektif blöf yapmamıştı. Özel tim 6 kişilik ekibiyle içeriye dalmıştı. Şimdi etrafı gerçekten sarılmıştı. Kolunda ve ayaklarında beliren kırmızı ışınları gördüğünde yolun sonuna geldiğini anlamıştı. Korktuğu başına gelmiş ve dopaminle adrenalin sonunda buluşmuştu. Kalbi otobanda hız limitini aşan bir Ferrari gibi hızlanmıştı. Artık düşünme değil, harekete geçme zamanıydı.

Bundan sonrası çok çabuk gelişmişti. Kadın dedektif şimdi daha da yüksek bir sesle, hafif kafasını arkaya doğru döndürerek, sanki arkasındaki orduya “Olumlu tepki alamazsak vurun!” dercesine terörist Ebu Salim'e son uyarısını yapıyordu.

“Hemen silahını indir ve teslim ol! Buradan sağ çıkmaya imkân yok!”

Daha cümlesi bitmeden Ebu Salim dedektife ilk kurşunu sıkırmıştı bile. Kurşun kadının kurşun geçirmez yeleğine saplandı ve o darbeye savrulurak yere düştü. Ebu Salim daha ne olduğunu anlayamadan 1 saniye sonra önce bacağından yediği kurşunla yalpalayıp, rehin tuttuğu kadını serbest bırakmak zorunda kaldı, ardından da ikinci kurşunla sırtüstü yere düştü. Elindeki silah, yere düşerken havada kayıp gitmişti.

Ağzından çıkan son cümleler, “Kazanamayacaksınız, hepinizi mahvedeceğiz. Allahuek!...” olmuştu.

***

“Kestiiiiiiiiik! Teşekkürler arkadaşlar, herkes rahat bir nefes alabilir, seti bozmayalım, kısa bir ara veriyoruz.”

Yönetmen Klaus figüran rehine kadının iyi olup olmadığını kontrol ettikten sonra terörist Ebu Salim rolündeki Ercan’ın yanına gelip onu düştüğü yerden kaldırdı.

“Erkan sahne çok iyiydi...”

Klaus sözüne devam edemeden Ercan araya girdi, sanki çok normalmiş gibi hiç bozuntuya vermeden düzeltiverdi.

“Er-Can... C ile... K ile değil. Erkkkan değil, Ercccan.”

“Ha ok, Erççan! Sahne çok iyiydi ancak...”

Yönetmen bir iki saniye gözlerini kısarak düşünüyormuş gibi yaptı... Aslında rol kesiyordu, düşünecek bir şey yoktu, bal gibi de ne söyleyeceğini biliyordu. Sadece alacağı tepkiden çekindiği için cesaret topluyordu çünkü bu sahneyi 3 kez tekrar ettirmişti. Ancak hiçbirinde şimdi söyleyeceği sebebi gerekçe olarak göstermemişti. Oysa üç tekrarda da aynı şeye takılmıştı.

“Telaffuzun... Erççan... Biraz daha Almancanı geri plana itebilir misin lütfen?”

Klaus bu cümleyi, sanki arkadaki dekorda gözüne takılan ve aslında orada olmaması gereken bir eşyanın kaldırılmasını talep ediyormuşçasına sıradanlaştırmıştı. Ercan ona pis pis bakıyordu şimdi. Klaus bu kez alttan almak zorunda olduğunu hissetti.

“Hani... Demek istediğim çok iyi Almanca konuştuğun belli oluyor. Senin iyi Almanca konuşabildiğini duyabiliyorum bu

sahne. Bunu istemiyoruz. Sen bir Arap'sın. Daha göçmen, daha Arap telaffuzuyla bir kez daha deneyelim olur mu?"

Ercan sürekli karşısına çıkan bu diyalogdan nefret ediyordu. Hep aynı şey oluyordu. Ne kadar Arap şivesi yapsa da, konuşmasının bir yerinde o mükemmel Almancasının tınısı anlaşılıyordu. Gırtlak yılların alışkanlığını bir yere kadar örtebiliyordu işte. Ta derinlerde Almanya'da okumuş ve büyümüş olmanın orijinalliği illa ki duyuluyordu. Bu öyle bir dengeydi ki, şiveyi az yapsa belli olmuyor, abartsa tepki çekiyordu. Yıllardır hep aynı roller, hep aynı çıkamaz. Artık çok sıkılmıştı. İçsesi Klaus'a gider yapmak için ayağa kalkmıştı bile.

Çok da meraklıydım sanki terörist Arap'ı oynamaya! Hep aynı klişe... Arap teröristi hep Türk oynamalı. Yıllardır değişmeyen aynı zihniyet. "Almanya'da Arap kişiyi en iyi Türk oynar" algısı. Niye Arap'ı Arap'ın kendisi oynayamıyordu ki? Her yabancı rolünü Türk mü oynamak zorunda kardeşim?

Ercan içinden geçirdiklerini yüksek sesle söyleyemeden, yönetmen Klaus sahneyi iki kere daha çekip, sonunda yine en iyisinin, yukarıda betimlediğimiz sahne olduğuna karar vermişti bile. "Tipik yönetmen tavrı işte!" diye düşündü Ercan.

Kendisi de zaman zaman yönetmenlik yaptığı için aslında onu çok iyi anlıyordu. Hem filmi, hem de egosunu yönetiyordu. İşte Ercan için de film, tam da bu noktada kopuyordu. Hiçbir zaman patronundan yediği baskıyı oyuncusuna yansıtan bir yönetmen olmamıştı. Ona göre zaten bunu hissettirmeden yapabillerler efsane, yapamayanlar da Klaus oluyordu işte.

Ercan bu düşüncelerinin hiçbirini Klaus'a yansıtmadan sete dostça veda etmişti. Bir (başarılı!) filmin daha sonuna gelmişlerdi ve kim bilir çok yakın bir zamanda belki başka bir çalışmada

yine bir araya geleceklerdi. Çok dar bir camiydı film piyasası. Kapıları yumuşak kapatmakta fayda vardı. Hem, o kim oluyordu ki koskoca yönetmenini eleştirecekti? O alt tarafı Arap terörist rolü yapan sıradan bir Türk oyuncuydu.

Binanın dışında temiz havayı ciğerlerine çekerken, ekipten iki kişinin yüzlerce metre uzunluktaki kabloları toplamasını seyretti. Emektar ve her projede tekrar tekrar kullanılan aynı kablolar. Acaba kaç oyuncu, kaç proje görmüşlerdi? Ne yönetmenler ne dekorlar eskitmişlerdi. Pek bir hüznü gelmişti Ercan'a kabloların sürünerek yaptıkları yolculuk. Bir an için kablolarda kendisini görmüştü.

Ancak her şeye rağmen umudu vardı. Ercan için oyunculuk, uçsuz bucaksız denize, içinde mektup olan şişeyi atıp, birinin o mesajı okumasını beklemektir. 30 yılını tiyatro ve sanata adanmış, adı Ercan Karaçaylı olan 50'sine merdiven dayamış bir oyuncuydu. Küçüğünden büyüğüne ne rollere bürünmüştü. Arap terörist, imam, Ortadoğulu avukat, göçmen işçi, Türk dönerci. Hepsinin ortak özelliği hiçbirinin başrol olmamasıydı. Yeri bir günde doldurulabilecek ırk temelli yan rollerdi. Ama biliyordu, bir gün o şişe açılacak ve mesajı okunacaktı. Büyük bir inançla sarıldığı umudunu hayatının rolüne saklıyordu.

Adolf Hitler'in liderliğindeki ve onun ırkçılık temelinde motive edilmiş ideolojisiyle dolu Nazi rejimi, 6 milyon Yahudi ve diğer kurbanların toplu katliamından sorumluydu.

Kaynak: *Holokost Ansiklopedisi*

Acı Hikâyeler

Yıllardır hayalini kurduğu, başrole giden yol epey uzun ve yorucuydu. Artık genç de sayılmazdı, zamanı daralıyordu. Mesleğe başlarken iki, hatta üç senaryoyu aynı anda yürüttüğü zaman artık geride kalmıştı. Her proje bedeninden biraz daha enerji çalarken, en çok da ruhunu tüketmekten korkuyordu. Nadas zamanı gelmişti. Dinlenmeye ve toparlanmaya ihtiyacı vardı. Eşi Mira'nın memleketine gidip kafa dinleyecekti.

Mira'nın ailesi uzun yıllar Almanya'da yaşadıkdan sonra Szczecin'a yerleşmeye karar vermişti. Yeşillikler içinde Polonya'nın kuzeybatısındaki şirin bir kent. Oraya ne zaman gitse huzur buluyordu. Hele çocuklar, en çok da onlar seviyordu orada olmayı. Hele o ilk gidişlerini hiç unutamıyordu. Eski Sovyetler Birliği'nden kalma köhne bir yer beklerken, gördükleri karşısında şaşkına uğramışlardı. Son derece modern ve eğlenceli bir kentti. Özellikle de büyüleyen doğasıyla adeta cennetten bir köşeydi sanki. İlk golf tecrübelerini ailece orada yaşamışlardı. Saatlerce vakit geçirdikleri 18 delikli sahada birbirlerine dertlerini anlatıp sporu bir nevi terapiye çevirmişlerdi. O etkinlik ailenin sırlarını birbirine anlattığı gün olarak hafızalarına kazınmıştı. Aria ilk erkek arkadaşını orada anlatmıştı annesiyle babasına, o zaman 14 yaşındaydı.

Sonra o uzun saatler süren orman yürüyüşleri, kuğuların evcilik oynadığı göllerin kenarında yapılan piknikler ve Almanya'dan çok farklı içeceklerin servis edildiği renkli kafeler. Szczecin kafa dağıtmak için çok uygundu. Hem arabayla gidilebilecek Almanya'ya en yakın Polonya şehirlerinden biriydi. Zaten arabayla gitmek zorundaydılar, çünkü Ercan yeni ehliyet alan Aria'ya Szczecin kırsalında pratik yaptırma sözü vermişti. 20 yaşında babasının arabasını kullanmakta kararlı, hızlı ve öfkeli bir kızı vardı.

Mira aslında ailesinin bir gün memleketlerine döneceklerine hiç ihtimal vermemişti. Çünkü korkunç anıları vardı bu büyüdükları topraklarda. Annesinden dinlemişti hikâyesini. Annesi ve babası Hitler zulmünden sağ çıkan Holokaust'un (Yahudi katliamı) görgü tanıklarıydı.

“1935 ve 1945 yılları arasında sadece Almanya'da değil, Avrupa'nın birçok ülkesinde Yahudi avına başlanmıştı.”

Mira, annesi anlatırken araya girip sorma ihtiyacı duymuştu.

“Yahudi avı ne demek anne?”

Annesi sevecen bir tebessümle cevap vermişti:

“Ah benim güzel kızım. Nasıl da korkunç geliyor kulağa değil mi? Yahudi avı! Hayvan avlar gibi! Ancak maalesef aynen böyle yaşandı işte. Naziler, Yahudilerin saklandıkları yerden bulup çıkarılmasını bir ava benzetiyorlardı. O yüzden bizim gibi Yahudileri bulmak onlar için pek de kolay olmuyordu. Saklananlar, kaçanlar ve kimliğini gizlemeye çalışanlar. Nazilerin benzetmesiyle 'her yerde avlanıyorlardı'. Bu ülkelerden biri de, daha sonra başta Auschwitz olmak üzere kurulacak olan kampların merkezi Polonya'ydı, yani bizim doğup büyüdüğümüz topraklar. Biz babanla, işte

bu avdan sağ kurtulanlardanız. Kaçmamış ve Almanya'ya gelmemiş olsaydık bugün bizim de adımız o taş duvarlarda yazılı olacak ve belki de sen doğmamış olacaktın.”

Mira dün gibi hatırlıyordu o günü. Annesi anlattıkça ağlıyor, o ağlayınca Mira da gözyaşlarını tutamıyordu. Hele hikâyenin sonu daha da hüznüydü.

“Artık memleketimizde güvende hissetmiyorduk, malımızı mülkümüz bırakıp iki bavulla Polonya'dan kaçıp geçici bir süre için Litvanya'daki akrabalarımıza sığındık. Geride kalan akrabalarımız ve arkadaşlarımızın çoğu o kamplarda öldü. Birkaç yıl sürgünde yaşamak zorunda kaldık. Sonra savaş bitip Naziler yenilince aslında Szczecin'a geri dönecektik, ancak cesaret edemedik. Çok fazla tanıdığımız ve yakınlarımız öldürülmüştü. Böylece babanla her şeye sıfırdan başlamak için Almanya'ya geldik işte.”

Mira bu acı hikâyeyi kaç defa dinlemişti hatırlamıyordu. Her dinlediğinde de başka bir detaya takılıp yeni sorular soruyor, annesi de her defasında bir öğretmen edasıyla kızının bilinçlenmesi amacıyla cevaplıyordu.

Mira'nın meslek seçiminde de annesinin çok büyük payı vardı. O hikâyeleri dinlerken mimarlık eğitimini yarıda bırakmak zorunda kaldığını öğrendiği andan itibaren kafasına koymuştu, yarım kalan o işi onun için tamamlayacaktı. Öyle de oldu. Mira içmimarlık okuyarak annesinin hayalini gerçekleştirmişti.

Ercan her gittiği seyahate, acaba yeni bir proje için arayabilirler mi endişesini de beraberinde götürüyordu. Aynısı bu kez de yaşanmıştı. Elinden düşmeyen telefon aile sofrasında kayınbabasının dikkatinden kaçmamıştı. Esprili fakat lafını esirgemeyen bir adamdı Marek.

“O elindeki yavaşça masaya bırakır mısın lütfen, bir kaza çıkmadan.”

Ercan hafif bir tebessümle, telefonunu sanki bir silahı bırakırcasına, esprisine karşılık vererek masaya koydu. Kayınbabasıyla ilk tanışması geldi aklına. Korkunçtu! O gün sorgu odasındaki şüpheli gibi hissetmişti. Kayınbabanın Ercan'ın oyuncu olmasına takmış olduğu belliydi. Kızına garanti bir hayat hayal eden eski kafalı bir işçiydi. Sanattan, hele oyunculuktan hiç anlamıyordu. Sürekli geleceğe dair sorularıyla Ercan'ı fazlasıyla bunaltmıştı. Oyunculukla evliliğin yürütülemeyeceğine inanıyordu. Bunu da açık açık söylüyordu. Ercan da ona hiç çarpıtmadan her şeyi olduğu gibi anlatmıştı. Birçok projeden haber bekliyordu. Ön görüşmeleri yapmış, prensipte anlaşılacak birkaç ayını kurtaracak olan anlaşmalar- dı bunlar. Marek'in söyledikleri doğruydı, yarın hangi işe gideceği belli olmayan bir mesleği seçmişti. Sigortalı, her ay maaşı garanti yatan bir devlet memuru değildi. Sonuçta performansıya para kazanan bir sanatçıydı. Aylar boyu hiç iş gelmeyebilirdi de, bir anda yıllık kazancını karşılayacak bir projeye de imza atabilirdi.

Aradan yirmi küsur yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ kayın- babasının şüphe dolu gözlerini üzerinde hissetmesi onu artık yoruyordu. Her defasında kendini yeniden ispatlamak zorunda kalan bir ergen gibi hissediyordu. Marek aslında yıllar içinde Ercan'ın gösterdiği performanstan memnundu, sadece bunu onun yüzüne söyleyebilme cesaretini bulamıyordu. Bu arada yeri geldiğinde iğneyi batırmayı da ihmal etmiyordu.

“Ne oldu hâlâ başrol oynama zamanın gelmedi mi? Artık senden Oscar'lık bir performans bekliyoruz evlat.”

Ercan, hafif alayla temenni arasındaki o ince çizgide oluşan havayı usta bir oyuncu edasıyla içine çekerek renk vermeme ye

çalıştı. Çok savunmada kalmak istemiyordu sonuçta onun da bir aile babası gururu vardı.

“Merak etme Marek çok yakın zamanda bombayı patlatacağım. O beklediğim rolü oynayacağım. Biraz daha sabretmeniz gerekecek.”

Ercan'ın neden bahsettiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Hangi bomba? Ne rolü? Öylesine durumu kurtarmak için uydurmuştu işte. Hem ne olacaktı ki sanki 3 gün sonra Almanya'ya dönecekler ve kim bilir Marek'i bir daha ne zaman görecekti... Üstelik yalan da değildi aslında. Her an yeni bir projeye onlara sürpriz yapabiliirdi.

Aslında Marek'e kızamıyordu da. Çok büyük acılar çekmiş, hep kaçarak geçirdiği hayatın tokadını yiyerek ayakta kalmaya çalışmış bir emekçiydi. Gardı hep yukarıda, her an saldırılara karşı koymaya hazır bir hali vardı. Ruh halini ve endişelerini çok iyi anlayabiliyordu, elindekileri korumak ve yitirmemek korkusu. İşle ilgili hassasiyeti buradan geliyordu. Zamanında kaybettiklerini unutmuyor ve aynı acıları şimdi evlatlarının başına gelmemesi için çabalıyordu. Yoksa sevgisinden en ufak bir şüphesi yoktu. Kızı kadar olmasa da onu da seviyor, hatta saygı duyuyordu, bundan emindi.

Almanya'dan uzaklaşmak iyi gelmişti. Uzun zamandır tiyatroda sahnelemek istediği ve üzerinde çalıştığı bir proje vardı. Detayları gözden geçirmek için evin çatı katı mükemmel bir yerdi. Ormana bakan tek yataklı, alanı dar ancak penceresi devasa olan bir odaydı. En sevdiği yuvarlak pencerelerden. Küçük-lüğünden beri o karolaj desenli yusuvarlak camlara bayılırdı. Onda sonsuzluk hissi uyandırıyor. Bir masal diyarına bakar gibi gözlerini dışarıya dikip hayal kuruyordu. Sonuçta işinin bir parçası da hayal kurmaktı.

Seyrettiği günden beri etkisinden kurtulamadığı Fatih Akın'ın *Duvara Karşı* filmi sahneye koymak için gerekli görüşmeleri yapmış ve izinleri almıştı. Geriye sadece oyunu yazmak ve doğru kişilerle sahneye koymak kalmıştı. Ercan hem yönetecek hem de başrolde oynayacaktı. Tabii bu Marek'in beklediği başrol olmayacaktı elbet, bunu çok iyi biliyordu. Marek ve onun gibiler tiyatroyu sinema veya televizyon kadar değerli görmüyorlardı. Başrol onlara göre ancak televizyon ekranında veya beyazperdede olursa gerçek ve değerliydi. Oysa Ercan hiç de öyle düşünmüyordu, bu mesleği seçtiği ilk günden beri esas olanın canlı performans olduğuna inanıyordu.

Kimseye itiraf edemese de aslında Szczecin'a geliş amacının bu oyunu yazmak olduğunu bal gibi de biliyordu. Uzun zamandır oynadığı yan rollerden artık bıkmıştı. Bu oyunla karakterini ve sanatını konuşturacaktı. Her ne kadar dört günlüğüne gelmiş olsalar da kararını vermişti, oyun ne zaman biterse o zaman döneceklerdi.

Nazi döneminin en meşhur kampı olan Auschwitz'de 1 milyon 300 bin kişi öldürüldü. 802 kaçma teşebbüsü gerçekleşti. Oradan kurtulmaya çalışanlardan 757'si erkek, 45'i kadındı. Bu kaçma girişimlerinde sadece 144 kişi başarılı oldu. Diğerleri canını kurtarmaya çalışırken canından oldu.

Kaynak: Auschwitz Tours
